

Efter Afslutningen af den almindelige Debat, der ogsaa omfattede et Indlæg fra amerikansk Side om offentlige Arbejder, blev der nedsat et *Underudvalg* med Repræsentanter for 22 Lande. Dette Udvalg, der paa Baggrund af den stedfundne Diskussion skulde stille konkrete Forslag angaaende Dagsordenen, enedes om at henvise Behandlingen af Gældsspørgsmaalet og Kreditpolitikken til et endnu snævrere Udvalg, i hvilket følgende Lande fik Sæde: Brasilien, Storbritannien, de Forenede Stater, Frankrig, Indien, Italien og Holland. Under Diskussionen om Gældsspørgsmaalet skulde tillige Rumænien og Tyskland være repræsenteret i Udvalget.

Det nævnte snævrere Udvalg, der blev nedsat den 27. Juni, gik videre, end det paa Forhaand var bestemt, idet det optog Spørgsmaalet om en de facto-Stabilisering til Diskussion. Som omtalt foran, var det ikke lykkedes at tilvejebringe Enighed om en de facto-Stabilisering ved de Forhandlinger, der var gaaet forud for Konferencens Arbejde, og disse Forhandlinger, der efter Konferencens Sammentræden var blevet fortsat privat, blev nu ved nævnte Underudvalgs Forhandlinger ført ind i Rammerne af Konferencens Arbejde.

Det nævnte Underudvalg udarbejdede et Forslag til en Erklæring, der skulde dække saavel Guld-Landenes som Papir-Landenes Synspunkter, og dette Forslag blev Fredag den 30. Juni af den amerikanske Delegation forelagt Præsident Roosevelt til Godkendelse.

Erklæringen havde følgende Ordlyd:

I. De undertegnede Regeringer er enige om:

- a) at det er i alle Landes Interesse, at der opnaas Stabilitet paa det internationale Valutaomraade, saa hurtigt som gennemførligt.
- b) at Guld bør genindføres som den internationale Maalestok for Bytteværdien, dog saaledes, at det anerkendes, at Spørgsmaalet om Pariteten og Tidspunktet, paa hvilket hvert af de Lande, der nu er løst fra Guldets, skal paatage sig at stabilisere, maa afgøres af de paagældende Regeringer hver for sig.

II. De undertegnede Regeringer, hvis Valutaer er paa Guldbasis, bekræfter paany, at det er deres Beslutning at opretholde den frie Virkemaade for denne Møntfod paa de nu gældende Guldpariteter og indenfor Rammerne af deres gældende Møntlove.

III. De undertegnede Regeringer, hvis Valuta ikke er paa Guldbasis, bemærker sig den ovenstaaende Erklæring og erkender dens Vigtighed, dog uden i nogen Maade derved at foregribe deres egne fremtidige Guldpariteter. De bekræfter paany, som det er angivet ovenfor i Paragraf I, at det endelige Maal for deres Møntpolitik er under dertil egnede Vilkaar at genoprette en international Møntfod bygget paa Guld.

IV. Hver af de undertegnede Regeringer, hvis Valuta ikke er paa Guldfod, forpligter sig til at gennemføre saadanne Forholdsregler, som de anser for mest egnede til at begrænse Valutaspekulationerne, og hver af de andre undertegnede Regeringer forpligter sig til at samarbejde med dem i dette Øjemed.

V. Hver af de undertegnede Regeringer er enige om at anmode sin Centralbank om at samarbejde med de andre undertegnede Regeringers Centralbanker i Henseende til at begrænse Valutaspekulationerne, og naar Tiden kommer, til at genskabe en almindelig international Guldfod.

VI. Nærværende Erklæring staar aaben for Tilslutning af andre Regeringer, hvad enten deres Valuta er paa Guldfod eller ej.

Det lykkedes ikke at opnaa den amerikanske Præsidents Tilslutning til den ovenciterede Erklæring, og i to Budskaber, dateret henholdsvis Mandag den 3. Juli og Onsdag den 5. Juli, tog Præsident Roosevelt i de mest bestemte Vendinger Afstand fra Deltagelse i enhver Form for Stabiliseringspolitik. Samtidig hermed faldt den amerikanske Valutas Værdi med største Hast, og den Uro, der herved var blevet skabt paa